

IV

В перше літо після весілля, одного літнього дня, перед обідом, сиділа Ганя перед столом проти вікна і чесала косу перед дзеркалом.

Передобідняний час — то був задля неї вільний час. Вона вже впоралась, поприбирала в хатах, наварила й напекла і почала вбиратись, дожидаючи чоловіка обідати. Немолода сільська панія за вбиранням богу молиться або наймичок лає, а молода веселенькі думи думає.

«Чи щаслива я тепер за своїм чоловіком? — думала Ганя, — чи плакати мені на свою долю, чи сміятись до неї? Чи нарікати мені, чи дякувати своєму таланові? Казала мені мати перед весіллям, плачучи: «Не йди, доню, за його заміж! Лучче б я тебе під шум пустила, ніж мала отак видавати!» Помилилась моя мати, що не згожувалась за милого заміж дати. Чи щаслива я з своїм милим?»

Обернула Ганя голову і зирнула допитливим оком по хатах, держачи в руках розплетену косу.

Кімнати були такі, як звичайно бувають на економіях. Дві кімнати були чималі, а одна була маленька. Через сіни була пекарня з комірчиною. Дім був не новий, але чисто вимазаний білою глиною, з новим непожолобленим, як буває на економіях, сосновим помостом, дуже чисто вишуруваним та вимитим. В покоях було просто й убого. О. Хведор не спромігся наділити свою дочку багатим приданим. В одній кімнаті стояло широке ліжко з подушками, а на стіні за ліжком висів не дуже новий килим домашньої роботи з червоними та зеленими квітками, невідомими в натуральній історії. Коло стіни стояла старосвітська скриня на коліщатах, обкована залізом, вся в червоних квітках по зеленому полі. А в першій кімнаті, що була ніби світлицею, стояла проста канапа з спинкою, прикрита килимом. Тільки шість нових стільців, покритих світлосиньою матерією, веселили чисту хату з білими, як сніг, стінами, з великими, чистими вікнами, і надавали горниці вигляд ніби панський.

Огляділа Ганя кімнати і зрівняла їх з батьківськими. Набагато кращий убір був і в кімнатах батьківських. Правда, в її думці майнув, як картина, гарний дім, як от вона бачила в панів, багатих священиків або про який читала в книжках. Уявилася їй, ніби намальована на картині, гарненька м'яка мебіль, покрита рожевою свіжою матерією, а по стінах і по підлозі гарненькі килими з трояндами та гвоздиками; уявилося їй навіть велике дзеркало в золотих рамах, де її було видко всю — молоду та гарну. Майнули перед очима великі картини на стінах в золотих рамах, гарні завіси на вікнах... Швидко опам'яталась вона, аж засміялась сама з себе, що її думки мугнули так далеко. Не зросла вона в розкоші. Мрії про такі розкішні кімнати здались їй пустими.

«Роблю я й тепер, як і в батька робила, — пішла далі її думка, — та тепер працюю і для себе, і для свого милого. Задля його мені й робота не важка. Мені здається, що й та страва не буде йому смачна, що не я готувала своїми руками; і той поживок, і навіть той хліб не буде смачний, що не я своїми руками вчиняла, постіль буде тверда, що послана іншими руками. Робота мені не страшна».

А тимчасом глянула вона на свої руки. Од ліктя було тіло біле, як папір, а пальці зчорніли, поморщились, пошерхли, щиколотки стали горохуваті. Якій молодій панії не схочеться білих м'яких рук, та ще тоді, як їх цілують гарячі уста милого!

І знов неначе їй хтось показав на картині: сидить вона, як багата панія, убрана в багатий убір. Перед нею чудовий туалет в золоті та сріблі. В дзеркалі світиться, як повна троянда, її повне лице. В пекарні стукотять ножі, — кухарі обід готують. Лакей підносить їй снідання й чай. Слуг у покоях багато. Вони пораються і прибирають, а вона сидить та тільки порядкує. Вона не встає рано з теплої постелі, спить досхочу...

«Ні, робота мені не страшна! Не звикла я до лінощів. Я б і не всиділа без роботи і навіть світом нудила б, хоч би в мене було і три наймички.

Не зазнала я в батька розкоші; я зросла, весь вік паняньський звікувала небагатою. Більше я

працювала, ніж гуляла. Невесело промайнув мій вік дівочий. Нічого мені нарікати на свою долю; не гірше мені — й не краще мені».

Веселий промінь літнього сонця, зелена вишня, що заглядала гіллям в вікно, біле свіже лице, чорні брови її, що виглядали, до неї з дзеркала — все те викликало веселі мрії, веселі думи. Вчулись їй, мов принесені вітром на променях сонця з зеленого саду, веселі музики, пісні; майнули перед нею танці, смішки, жарти, повна хата веселих гостей, хата висока, освічена і убрана квітками; потім майнули перед нею коні, баскі, високі, прудкі, з крутими шиями, як у лебедів; фаєтон критий, а в фаєтоні сидить вона поруч з милим, вертаючись, при зорях, полями та лугами додому з гостей.

Ганя кинула оком в вікно. На дворі проти самісінького вікна стирчав трохи не драбинчастий «богуславський» візок, простий, в одноконку, з голоблями. Подертий старий лубок, котрим був обшитий візок, висів, неначе подерті шматки старої одежі. На візку, в розкинутому сіні греблись кури, неначе в кублі. Сіно повстромлювалось в дірки. Ряба здорова свиня, зіпнувшись на візок передніми ракотицями, всунула голову в сіно, шукаючи поживку, тільки довгі вуха її теліпались.

«Не знати мені розкоші», думала вона далі, заглядаючи в огород.

А там друга, сива свиня, прудка, як хорт, поралась коло картоплі, вивертала один куц, хапала картоплину і зараз кидалась до другого хапком, користуючись часом. Наймички не було дома. Ганя вхопила кочергу, взяла пасмо недочесаної коси в рот і полетіла прожогом на огород і таки добре засапалась, поки вигнала свиню з огорода.

— Отаке щастя було і в батька! — промовила сама до себе Ганя, вертаючись у хату і дочісуючи косу.

Причесалась Ганя, наділа простеньку буденну сукню і оглядала себе в дзеркалі. Заткнула вона за косу червону макову квітку і викинула потім.

— Ні! краще я зав'яжуся хусткою попросту, як позавчора. Він же мене звав в жарти чудовою молодичкою!

Ганя вийняла з скрині здорову перську хустку, ще материнську, по білому полі з червоними, як жар, квітками й торочками, і недбало завертіла голову. Білий шовк чудово пристав до чорних брів, до чорних очей, до рум'яного лица. Червоні торочки, що спадали аж на білу шию, не перемогли червоних, як калина, губів.

Сміючись до себе в дзеркало, вона наділа на шию товсте різане добре намисто. П'ять разків червоного намиста чудово приставали їй до лица. — Любить мене чоловік, та й є за що!.. Не зазнала я розкоші, зате ж зазнала кохання. Коли б же швидше йшов милий обідати зо мною!

Немає там справдішнього горя, де панує щира, гаряча, за все надаряюча, щастям наділяюча любов!..

Пішла Ганя виглядати чоловіка, вийшла в сад і сад собою закрасила, по садочку походила, а очима на веселий яр раз у раз поглядала.

А яр той був глибокий і не дуже широкий, увесь зелений, веселий, як рай. Одним кінцем він простягався до села, де на взгір'ї було видко веселі білі хати в садочках, де блищав проти сонця великий став з двома млинами, з високими вербами коло греблі. З-за гори виглядала церква трьома верхами, трьома хрестами. Другим кінцем яр йшов між горами далеко, далеко, доки не зустрівся з високою крутою горою, укритою до самого верху старим зеленим лісом, розійшовся перед нею на два боки двома рукавами знов поміж горами, обминаючи під самою горою чималий ставок, світлий, як око. Кругла, мов шпиль, гора, обквітчена лісом, мочила зелений поділ свого убрання в самім ставочку, а другий такий самий шпиль, одкинутий в тихій воді, висів униз, у синю глибоку безодню, звисивши зелене верхів'я столітніх дубів та лип. Вздовж по яру блищала смужечка синьої води між осокою. Попід горами були кринички — жолобки або плетянки при самій землі, під зеленими вербами. На однім узгір'ї того яру стояла економія, вся в зеленому саду, розстеленому по

косогорі. По другий бік яру, на горі, між зеленими житами, стояла скарбова клуня, кошари і довгі, зчорнілі од дощу, скирти хліба.

Не на шпиль погляда Ганя, не на три верхи сільської церкви, що ніби плавали в легкім тумані проти сонця: поглядала вона на сірі верхи току, на чорно-жовті стіжки. Там коло робітників був її Ясь; звідтіль її око звикло стрічати милого.

Вже вона і по саду нагулялась, і квіток нарвала, та все на гору поглядала, а милого немає. Вже й квітки прив'яли в руках, сонечко з півдня звернуло, а милого немає. Вже Ганя втомилась, милого виглядаючи, а милого немає!

«Боже ж мій! що це з ним трапилось! Де це він забарився?» Засумувала Ганя за чоловіком, неначе він десь поїхав у далеку сторону, неначе він десь блукав по безкрайньому степу на безбережнім морі.

«Може, він поїхав до козаків-лісовиків, може, заблуdiv де в лісі, а там усякого звіра; а там же вовки і вдень нападають!»

Засмутилась молода Ганя, опустила руки. Пов'яли квітки посипались з руки по траві.

«І страва перепріє та перестоїть в печі, — думала вона. — Лихо йому з чужою роботою! За нею і шматка хліба не з'їсть саме в час».

Од скарбового току летіли з гори три найменші сестри Ганині, як три ластівочки.

— Ясь обідає в нас, — крикнула здалеки одна щебетуха, — і казав, щоб ти сама обідала і не сподівалась його швидко, бо в нас гості.

«Не прийшов обідати... — говорить її думка. — Може, я йому чим не догодила, може, недобре обідати варила, не приголубила його коли...»

— Ясь виїв аж дві тарілки борщу, а мама сміються та кажуть: мабуть, тебе жінка держить на голодному столі, — говорила далі щебетуха.

Знов задумалась Ганя, аж червоні торочки з голови звисились на щоки.

Сіла вона сама обідати. Страва в рот не йде; їсть вона знехотя.

— З ким же він там говорить? — спитала Ганя. — Може, розмовляє з гістьми, з якимись паннами?

— Зо всіма говорить, а зо мною найбільше. Він мені казав, що нема й в світі кращої од мене; що в мене брови, як шнурочок, оченята, як терночок, і поцілував мене, та так поколов мене вусами! бо в його вуси, як щетина...

І сама сестра побігла до дзеркала, роздивлялась на свої бровенята, лизала пальці і пригладжувала ними свої косенята.

Не стільки їла обід Ганя, скільки її сестри. Довго ще вони щебетали, забавляючись нарваними квітками та ляльками, а Ганя сиділа коло вікна та все поглядала на яр, на тік, на гору, чи не йшов її милий.

Вже сонечко спускалося над гай, як вернувся додому Ясь і застав Ганю засмучену коло вікна.

— Оце, як же я засидівся в батька! — промовив Ясь. — Приїхав о. Мойсей з жінкою, а я й забалакався з ними. А ти, серце, сама тут обідала? Вибачай мені, моя люба!

Лице її знов засвітилось, повеселішало.

— Червона ти калина в лузі, а не молодичка в хустці та в червонім намисті! — промовив Ясь, обнімаючи її.

— А я тебе ждала, в вікна виглядала! протоптала в саду стежку, по саду ходячи. Не кидай мене саму. Обід той мені не смачний, і день той невеселий, як тебе дома немає!

— Не тужи, Ганю! Якби воля моя, сидів би коло тебе і не оступався, та запроданий час мій!

Посідали вони рядочком на канапі. Ясь взяв її за руку.

— Почорніла твоя рука од роботи, серце Ганю! Жаль мені тебе, що ти робиш задля мене, як наймичка. Достатки та засоби наші невеликі. Не треба було б тобі йти за мене заміж!

— Рука моя почорніла, для тебе роблячи. А глянь он на себе, як ти запалився, для мене працюючи на полі!

— Ти, Ганю, молода. Невесело тобі самій літа молоді марно проживати на цім яру. Тобі треба веселих гостей, веселого товариства, музик, танців. Еге? А я небагатий: не зможу достачити цього та розважити твою молодість. Шкода мені тебе! Робота одриває повсякчас мене од дому, од тебе, гонить мене з господи.

— Цить вже! годі! — промовила Ганя, затуляючи своєю рукою його рот. — Ти оце передумуєш мої власні думки недавні.

— Що ж ти думала?

— Думала я багато і дійшла до такого кінця, що я щаслива і дуже щаслива, бо я люблю тебе, а ти любиш мене. Чого ж нам більше треба?

— Ходімо, Ганю, на яр та погуляймо. Ждала ти мене довго. Не піду ж я зате сьогодні до скарбу, щоб ти не нудилась.

Пішли вони через садок вздовж по яру, побравшись попід руки. Густа, неспашена трава плуталася під ногами, як найгустіше руно.

Вечір надійшов тихий та ясний. Яр увесь світився зеленою травою проти сонця, що пронизувало косим промінням лист трави і подорожника. Ганя і Ясь йшли й мовчали. Краса місця ніби одібрала од їх думи і розмову.

— Знаєш що, Ганю?

— А що?

— Поробимо, попрацюємо, доки молоді, а там, бог дасть, забагатіємо, зберемо грошенят, візьмемо посесію або купимо десь поблизу хутір. Будемо якось хитрувати та мудрувати і таки добудемо того щастя. Адже ж люди з бідних поставали багатими. Раяли мені люди, щоб я брав тебе, коли хочу мати добру хазяйку. От я і взяв тебе; і щасливий кругом, тільки шкода мені твоїх білих рук.

— Годі вже, Ясю, з тими руками! Було брати будлі-яку польку, коли заманулось тобі дуже білих рук.

— Білі руки, певно, не принесли б мені стільки щастя... А коли зберемо трохи грошенят, тоді матимемо більше слуг. Тоді я посажу тебе в убраній світлиці, одягну тебе в шовк та оксамит, не дам тобі взятись і за холодну воду, накликаю веселих гостей, даватиму по наших достатках вечорки та бали з музиками, щоб тебе тішили гості молоді, щоб тобі школи було і нудитись. А настане зима, заглянемо і в Київ, накупимо всякого добра...

— Коли б ти знав, таке саме мені верзлось оце недавно; вранці, як я чесала косу. А знаєш, що розвіяло всі мої веселі мрії?

— А що, моє серце?

— Сива свиня! Насилу вигнала з огороду. Скаче через тин, як собака. Завтра загадаю людям стриножити.

— Кинь, серце, той клопіт хоч на цей час! Боже, боже! як би то нам удвох завоювати те щастя?

— Мабуть, ми будемо тільки думкою багатіти. Чи ми ж не щасливі тепер? Чи слід же нам нарікати на свою долю? Наша робота не геть-то важка. А чи мало ж на світі людей, що позавидували б нам?

— Хіба одні мужики позавидують, — одказав Ясь. — А чому вже мужик не позавидує?

— Хіба ж мужики не люди? Дасть біг лучче, — буде лучче; але й тепер непогано...

Повернула молода пара коло ставочка і пішла далі яром, поміж горами та горбами, укритими гаєм. Знов вони обоє замовкли. Невимовна краса того місця одібрала в їх думи й розмову.

Дивні українські яри гайові між невисокими та крутими горами та шпильями, між дубовими та

грабовими гаями, що розкішно поросли на крутих покатах та ребрах, на вершках гір та шпилів! Ще недавніми часами йшли тими ярами стави за ставами. А ліс, не спиняючись ворожою людською рукою, обсіяв, обсадив деревом усі гори й неглибокі долини. Тепер ті веселі ставочки, знать, уплили в якусь кращу сторону! На їх місці поросла тонка, як нитки, густа, як повісмо, зелена трава, услала яри і долини, мов килимами. Колись у веселі ставки заглядали з гір столітні дуби та граби, свідки слави козацької, а тепер їх унучата обступили рівною межею ті зелені яри. А більш того, що панська сокира без жалю облупила, обголила милі гори нашої України. І більш там тепер стирчить їжаком малоросла ліщина, колючі будяки, як волосся на сирітській миршавій голові, обскублене руками мачухи. Сохнуть наші яри, висихає наша вода, горять од сонця наші гори, гадиною висисає останню силу нашої землі наш ворог, без сліду їдять панські сахарні нашу благодать, наші «зелені діброви», наші «темні луки», що так любо виспівано їх у піснях.

Ідеш ярами, ніби чудовими покоями. Чи є ж в світі покої, кращі од тих ярів? Під ногами стелеться зелений трав'яний килим; по обидва боки йдуть стінами гори з зеленим деревом. На шпильях стоять дуби зубчастою стіною, розіславши міцне гілля з міцним листом по синьому небі. Над головою стеля з глибокого, безоднього неба, синього, аж темного. А по тій стелі не мальовані, а живі птиці перелітають з гори на гору: то ряба горлиця, то сивий припотень, то синя сиворашка; то перенизують небо низкою дикі качки, дрібно тріпаючи гострими крильцями, то пересунеться важкий бусел, простягнувши назад свої довгі, як ломаки, ноги.

В тихих закутках стоять там пасіки, гудуть там бджоли, пахне свіжим медом, гайовими квітками, свіжою травою, грибами. З дерева на дерево перескакують білочки. Сидить там пасічник з білою бородою, в білій сорочці, цюкає сокирою або дигає старечою ступою попід гаєм з тиквою по воду до копанки. І стежок там не протоптала людська нога. І тиша там, як в небі, як між зорями, не мертва, хатня тиша, а повна поваги, урочиста тиша спочиваючої природи. Тільки часом жалібно йде по гаю туркотання горлиці, проноситься луною по кільки разів цюкання сокири пасічника.

Не дивлячись на сонце, не лічачи годин, йшла молода пара довгим зеленим ярмом, що гадюкою вився поміж горами то направо, то наліво, то звивавсь на всі чотири боки світа. Яр кінчався узірєм між двома шпильями. На самому узірі між осокою блищала вода, а вище трохи під кущами ліски та калини, мов управлена в зелені рамця, блищала криничка в траві, обплетена лозою. Вода стояла чиста, як сльоза. Все дно, всі піщинки на дні було видно через воду. Вода була погожа, холодна. Як нап'єшся, то аж поздоровшася.

— Втомилась я, хочу пити, — промовила Ганя.

— Ходім до кринички.

Поки Ясь шукав широкого, як сито, лопухового листу, щоб зачерпнути ним води, Ганя припала лицем до води, ставши навколішки і обпершись руками об землю. В криниці, наче в дзеркалі, між синім знадвірнім небом і синьою безоднею, з'явилось її свіже лице, її біла хустка, а червоні уста з води впилися в її червоні уста і цілували її довго, аж доки вона напилась води. Червоні торочки шовкової хустки полягли на кришталеву воду і, легесенькі, навіть не ввігнули води під собою.

— Втомилась я. Сядьмо на час під липою на взгір'ї та одпочиньмо.

Сіли вони й замовкли. Почалась вечірня тиша в небі чистому на землі, в гаю. Дерево стояло, ніби кам'яне. Сонце зайшло за одну гору. По яру полягла густа тінь. Дно ярів зробилось темнозеленим. А зверху на дубах та на липах тихо світило сонце, розкинувши своє червонувате проміння по гіллі. Тільки десь далеко в гаю стукало калатайло на шії ватажка вола, а потім десь у полі заревла корова, нудячись за телям.

— Щаслива я з тобою, Ясю, отутечки на економії. Як хороше в цьому яру! Я б рада тут і вік вікувати.

— А як ось через тиждень поїдемо до Хоцінського на бал, де в великих покоях горітимуть по

стінах свічки та лампи, де блищатимуть дзеркала, де танцюватимуть молоді паничі та панни... Що скажеш тоді, Ганю? Га?

— Дивись лиш, яка ондечки картина! В ставку блищить червоне небо, і знадвору горить червоне небо. І надворі шпиль, і в воді — шпиль, перекинутий догори, неначе зелений пучок квіток. А коло ставка стоять лози, зеленіють коноплі, а за коноплями знов червона вода, ніби вогонь горить... Байдуже мені про панські будинки; тут би я і вік звікувала. Вряди-годи тільки поїхала б до міста, щоб на людей надивитись, яка нова мода, як люди ходять, як убираються...

— Гарно й тут на яру, а ще краще між людьми, та ще багатими; а ще краще в багатому, великому домові, де все блищить і сяє, як сонце на цьому яру.

Знялись вони з місця і вертались яром додому. Сонце вже згасло, яр темнішав, ставок вкрила чорна тінь берегами, тільки середина блищала темним цвітом. Як наближались до ставка, з осоки схопилось дві качки, тріпаючи крильцями, і сховались за шпилем. Скрізь було тихо й ніби порожньо. Всяка жива душа з гаю, з поля пішла до села або прилягла на спочинок під зорями.

Дома наймичка вже наготувала їм вечерю. Після вечері підлестився до їх мовчки сон, той сон сільський, міцний, що й не сниться чоловікові нічого, бо він обійме тебе всього, мов мати дитину, та й не випустить, доки гаразд не відпочинеш і од роботи, і од усякого клопоту, і од усякого горя і щастя.